

A kimondhatatlannak tűnő lengyel nyelvtörők iránt nagy a kereslet a Búzaszem Iskolában

NEMZETKÖZI KAPCSOLATOK

Lengyel, magyar – két jó barát

Március 23-a a lengyel–magyar barátság napja

A két nemzet közös emléknapjának előzményei 2006. március 24-re nyúlnak vissza, amikor a két ország államfői Győrben felavatták a magyar–lengyel barátság első köztéri emlékművét, amely két, gyökereivel egymásba kapaszkodó tölgyfát ábrázol.

Idén először a Búzaszem Iskola is megünnepelte ezt az emléknapot, melynek különös színezetet adott az a körülmény, hogy az iskolában immár harmadik éve tevékenykedő európai önkéntesek között idén először fogadtak lengyel résztvevőt, aki mellett egy spanyol és egy litván önkéntes is segíti az iskola tanórán kívüli szabadidős programjainak megvalósítását.

Az iskola lengyel önkéntese, *Joanna Knopik* heteken át készítette elő a kiállítási anyagot, melynek során a budapesti Lengyel Intézettől is sok segítséget kapott. Az aulában berendezett kiállítási anyagból megtudhattuk például, hogy a legnagyobb lengyel városok azonosíthatók egy-egy szimbólummal. Így Varsó szirénvárosként,

Gdansk borostyánvárosként, Wrocław törpevárosként és az idei ifjúsági világtalálkozóznak helyet adó Krakó sárkányvárosként ismert.

Az emléknap kezdetén *Horváth Szilárd*, a Búzaszem egyik alapítója elmondta, hogy a lengyel–magyar kapcsolatok több mint ezerévesek. *Szent László* királyunk édesanyja, *I. Béla* felesége lengyel volt, s kölcsönösen menekültünk a hazánkra érkezett bajok elől a másik országába. Közös királyaink is voltak. *Nagy Lajos* talán a legismertebb, de *Báthory István* is egyszerre volt erdélyi fejedelem és lengyel király, s mint ilyen verte meg magyar–lengyel–litván csapataival *Rettegett Iván* orosz cár seregeit 1579 és 1581 között többször is. A mohácsi

csataterén a legtovább kitarító csapat az a nyolcezer cseh és lengyel gyalogos volt, akik fedezték a magyar sereget, s a keresztekkel jelölt mohácsi síkon lengyel katonák csontjai is nyugszanak. 1848–49 is fényes csillag a közös égbolton, s az 1939. esztendő is, amikor Horthy Magyarország – kihasználva az akkor mindkét nép szerencsésére újra létező közös határt – lengyel katonák és civilek tízezreit mentette át Magyarországra, dacolva ezzel két akkori világhatalommal, a Lengyelországot egymás közt felosztó Német Birodalommal és a Szovjetunióval. És aztán jött 1956, amikor is ami Poznanban elkezdődött, Budapesten folytatódott...

Ősszeköt bennünket a múlt, s ősszeköt a közös jövő, vagy ahogyan hívó eleink mondták: „Polak, Wegier, dwa bratanki, / i do szabli, i do szklanki, / oba zuchy, oba zwawi, / niech im pan bóg blogoslawi!” Azaz: Lengyel, magyar két jó barát / Együtt harcol, s issza borát / Vitéz, s bátor mindkettője / Áldás szálljon mindkettőre! A Búzaszemben megtartott lengyel–magyar emléknap délelőttjén a felsős tanulók kérdéssort oldottak meg, míg a kicsik a már említett varsói jelképet, a szirént ábrázolták rajzverseny keretében. Délután *Papp Ferenc*, az iskola földrajz-tanára vetítéssel egybekötött előadást tartott Lengyelország földrajzából, amiből megtudtuk, hogy Lengyelország elsősorban turisztikai céllal lehet számunkra, ahol gyönyörű hegyeket, vitorlázásra alkalmas tavakat, evezésre kiváló folyókat és történelmi emlékekben bővelkedő városokat barangolhatunk be. A rendhagyó földrajzórát lengyel nyelvlecke követte, melynek keretében a kimondhatatlanságig fokozott lengyel nyelvtörő szavakat és mondatokat gyakorolhattak a tanulók. A nap végén diák és tanár egyaránt megkóstolta a Joanna által készített jellegzetes lengyel húsvéti tortát, melynek a tetejét a sokak által jól ismert, de nem bolti, hanem házi készítésű lengyel karamell borította.

A Búzaszem Iskola Európai Önkéntes Szolgálat projektje az Erasmus+ program pénzügyi támogatásával valósul meg.

M. B. / H. SZ.

A riport tartalma kizárólag a pályázó felelőssége, és az Európai Bizottság nem felelős az abban megjelent információkért.